

200703875/1.

Datum uitspraak: 6 augustus 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/50909 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 7 mei 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 28 oktober 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister), voor zover thans van belang, geweigerd om appellant ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen.

Bij besluit van 20 september 2006 heeft de minister het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 7 mei 2007, verzonden op 8 mei 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 5 juni 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 20 juni 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. S.J.E. Horstink-von Meyenfeldt, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, ambtenaar van Staat.

w.g. Horstink-von Meyenfeldt
Lid van de enkelvoudige kamer

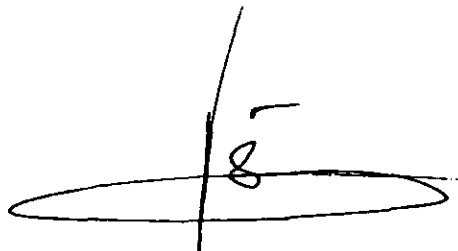
w.g. Nasrullah-Oemar
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 6 augustus 2007

404.

Verzonden: 6 augustus 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' with a horizontal line through it, and a small '8' or similar mark to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 06/50909

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 7 mei 2007

inzake

geboren op
nationaliteit Sierra Leone,se,
verblijvende te
eiser,
gemachtigde mr. G.J.B.C. Maton,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. M.M.J. Pieters.

Procesverloop

In deze uitspraak wordt waar nodig onder verweerder tevens verstaan de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie dan wel de Minister van Justitie.

Bij besluit van 28 oktober 2005 heeft verweerder, na een ambtshalve toets, eiser niet in aanmerking gebracht voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd met als doel: 'tijdsverloop in de asielprocedure'.

Het door eiser tegen voormeld besluit gemaakte bezwaar is bij besluit van 20 september 2006 ongegrond verklaard.

Tegen laatstgenoemd besluit heeft eiser beroep ingesteld.

Tevens heeft eiser de voorzieningenrechter van deze rechtbank verzocht een voorlopige voorziening te treffen die er toe strekt dat uitzetting van eiser achterwege wordt gelaten totdat uitspraak zal zijn gedaan op het beroep. Het verzoek is geregistreerd onder nummer AWB 06/50910.

De zaak is behandeld op de zitting van 4 april 2007, waar eiser is verschenen in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

**Maton
Advocaten**

09 MEI 2007

Ingekomen post

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of het besluit van 20 september 2006 in rechte stand kan houden.

2. De rechtbank gaat bij de beoordeling van het beroep uit van de volgende feiten. Eiser heeft op 27 januari 1999 een aanvraag ingediend tot toelating als vluchteling. Bij besluit van 8 augustus 2000 heeft verweerder deze asielaanvraag afgewezen. Het daartegen ingediende bezwaarschrift is bij besluit van 20 december 2001 ongegrond verklaard. Bij besluit van 12 mei 2004 heeft verweerder het besluit van 20 december 2001 ingetrokken. Bij besluit van 28 oktober 2005 heeft verweerder het bezwaar van eiser in de asielprocedure opnieuw ongegrond verklaard en hierbij eiser ambtshalve niet in aanmerking gebracht voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, met als doel: "tijdsverloop in de asielprocedure".

Tegen het besluit van 28 oktober 2005, voor zover dit ziet op de asielprocedure van eiser, heeft eiser beroep ingesteld. Voor zover het besluit van 28 oktober 2005 ziet op het aan eiser onthouden van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, met als doel: "tijdsverloop in de asielprocedure", heeft eiser hiertegen bezwaar gemaakt. Bij, in casu bestreden, besluit van 20 september 2006 heeft verweerder dit bewaar ongegrond verklaard. Bij uitspraak van 17 oktober 2006 heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevensittingsplaats Maastricht, het beroep inzake de asielprocedure ongegrond verklaard (AWB 05/49397).

3. Verweerder stelt zich blijkens het bestreden besluit op het standpunt dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier onder de beperking: "tijdsverloop in de asielprocedure" omdat er ten aanzien van eiser sprake is van een contra-indicatie. Verweerder heeft daarom het bezwaar van eiser ongegrond verklaard.

4. In beroep heeft eiser aangevoerd dat verweerder hem ten onrechte een contra-indicatie heeft tegengeworpen. Gelet daarop heeft verweerder eiser dan ook ten onrechte een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, met als doel: "tijdsverloop in de asielprocedure" onthouden en ten onrechte het bezwaar ongegrond verklaard. Voorts heeft eiser een beroep gedaan op het gelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

5. Op grond van artikel 14, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) wordt een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan.

6. Artikel 3.4, eerste lid, aanhef en onder x, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000), zoals de ten tijde van het bestreden besluit nog van toepassing zijnde bepaling luidde, brengt met zich dat de in artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000 bedoelde beperking verband houdt met het feit dat na drie jaren niet onherroepelijk is beslist op een asielaanvraag. Ingevolge het destijds vigerende artikel 3.6, aanhef en onder b, van het Vb 2000 kan een verblijfsvergunning onder de hiervoor bedoelde beperking ambtshalve worden verleend.

7. Verweerder heeft zijn beleid ten aanzien van het verlenen van een verblijfsvergunning regulier op grond van dit zogenoemde driejarenbeleid weergegeven in hoofdstuk C 2/9 van de Vc 2000. De in dat beleid onder C2/9.2 neergelegde voorwaarden voor het verstrekken van een verblijfsvergunning wegens tijdsverloop luiden, zakelijk weergegeven, als volgt:

a. de vreemdeling heeft op zijn aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, zoals bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 drie jaar na ontvangst ervan nog geen onherroepelijke beslissing ontvangen;

- b. de vreemdeling heeft gedurende deze periode rechtmatig verblijf gehad op grond van artikel 8, onder f, g of h, van de Vw 2000;
- c. gedurende de relevante periode van drie jaar moet de asielaanvraag nog aan de orde zijn, dat wil zeggen dat de vreemdeling niet inmiddels een ander verblijfsdoel nastreeft.

8. Met ingang van 1 januari 2003 is het driejarenbeleid afgeschaft, onder handhaving van het bestaande beleid als overgangsrecht voor aanvragen die op dat moment drie jaar oud waren. Voor aanvragen, ontvangen vóór 1 januari 2003, blijft het driejarenbeleid wel gelden met dien verstande dat na 1 januari 2003 geen relevante tijd meer wordt opgebouwd.

9. Blijkens paragraaf C2/9.3 van de Vc 2000 geldt, voor zover hier van belang, als contra-indicatie onder meer dat er onjuiste gegevens zijn verstrekt dan wel gegevens zijn achtergehouden, terwijl de achtergehouden gegevens tot afwijzing van de aanvraag zouden hebben geleid.

Deze contra-indicatie heeft voor het driejarenbeleid geen absoluut karakter in die zin dat altijd een verblijfsvergunning zal worden onthouden. Als de vreemdeling, na confrontatie met de bevindingen van de Minister toegeeft dat hij op relevante (essentiële) onderdelen van zijn asielrelaas onjuiste gegevens heeft verstrekt, kan hij vanaf dat moment relevant tijdsverloop in de zin van het driejarenbeleid opbouwen. Dat geldt niet voor zaken waarin de vreemdeling de resultaten van het onderzoek betwist en vervolgens (op dit onderdeel van de procedure) in het ongelijk wordt gesteld. In dat geval blijft de vreemdeling in feite onjuiste gegevens verstrekken en staat dit (nog steeds) in de weg aan het opbouwen van relevant tijdsverloop.

10. De rechtbank acht dit beleid niet kennelijk onredelijk en is van oordeel dat verweerder dit in onderhavige zaak op juiste wijze heeft toegepast.

11. De rechtbank stelt vast dat verweerder zich in het besluit van 28 oktober 2005, voor zover dit ziet op de asielprocedure van eiser, mede op basis van de rapporten taalanalyse van 1 augustus 2005 en 10 augustus 2005, op het standpunt heeft gesteld dat niet geloofwaardig is dat eiser uit Sierra Leone afkomstig is. Bij, thans in rechte vaststaande, uitspraak van 17 oktober 2006 (AWB 05/49397) heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, het door eiser tegen dit besluit gerichte beroep ongegrond verklaard.

12. Nu eiser in zijn asielprocedure de inhoud van de taalanalyses heeft betwist en heeft betoogd dat de in de taalanalyse van 1 augustus 2005 neergelegde conclusie dat hij eenduidig niet uit Sierra Leone afkomstig is en de in de taalanalyse van 10 augustus 2005 neergelegde conclusie dat hij eenduidig is te herleiden tot de spraak- en cultuurgemeenschap binnen Nigeria, onjuist is, heeft eiser naar het oordeel van de rechtbank hiermee, in termen van verweerders beleid, de resultaten van het onderzoek van verweerder betwist. Bovendien is eiser vervolgens (op dit onderdeel van de procedure) in het ongelijk gesteld. Op grond van voornoemd beleid volgt hieruit dat eiser in feite zijn gehele asielprocedure onjuiste gegevens is blijven verstrekken en dat deze omstandigheid aan het opbouwen van relevant tijdsverloop in de weg staat.

13. In voornoemde uitspraak van 17 oktober 2006 heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, geoordeeld dat verweerder zich reeds op basis van de aan het toenmalige asielbesluit (mede) ten grondslag gelegde rapporten taalanalyse van 1 augustus 2005 en 10 augustus 2005 in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat niet geloofwaardig is dat eiser afkomstig is uit Sierra Leone en dat verweerder bij het

ontbreken van een contra-expertise geen aanleiding heeft hoeven zien de in de taalanalyses vervatte conclusies niet (langer) te volgen. Nu deze uitspraak rechteens onaantastbaar is geworden, dient van de juistheid van de conclusies van de rapporten taalanalyse te worden uitgegaan en kunnen deze rapporten in het kader van de beoordeling van het thans bestreden besluit inzake de reguliere verblijfsvergunning niet opnieuw ter discussie worden gesteld. De rechtbank vindt hiervoor steun in de uitspraken van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 7 juni 2005, 200502015/1 en 10 februari 2006, 200508767/1.

14. Om dezelfde reden ziet de rechtbank geen aanleiding het verzoek van eiser te honoreren om in de gelegenheid te worden gesteld een alsnog recentelijk ontvangen reactie van de Taalstudio op het rapport taalanalyse te overleggen.

15. Gelet op het voorgaande heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank op goede gronden aan eiser de contra-indicatie 'het verstrekken van onjuiste gegevens' tegengeworpen, zodat verweerder eiser op goede gronden de gevraagde verblijfsvergunning heeft onthouden.

16. Overigens is niet gebleken van andere bijzondere feiten en omstandigheden die, in afwijking van het beleid, tot toelating van eiser zouden nopen.

17. Voor zover eiser, onder verwijzing naar de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 28 februari 2005 (AWB 03/16041), een beroep heeft gedaan op het gelijkheidsbeginsel is de rechtbank van oordeel dat dit beroep dient te falen reeds nu in onderhavige zaak, in tegenstelling tot de genoemde zaak, in rechte vast staat dat eiser onjuiste gegevens heeft verstrekt.

18. Van strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel is de rechtbank niet gebleken.

19. Het beroep is gezien het voorgaande ongegrond.

20. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

21. Beslist wordt als volgt.

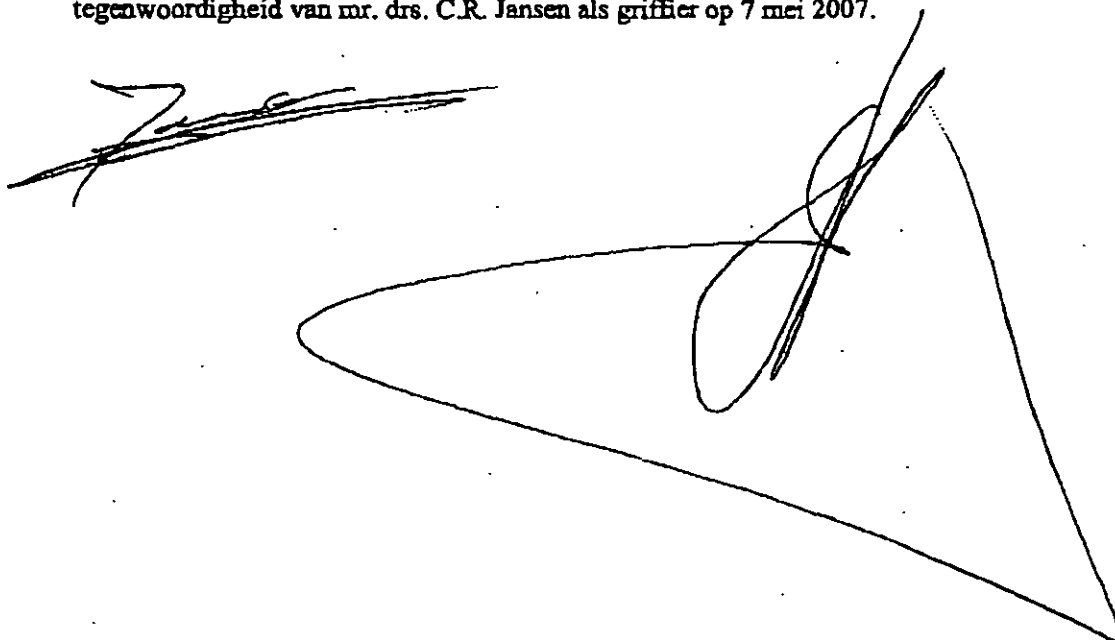
AWB 06/50909

5

Bestissing
De rechtbank,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. A.B.M. Hent als rechter en in het openbaar uitgesproken in
tegenwoordigheid van mr. drs. C.R. Jansen als griffier op 7 mei 2007.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag*

VOOR KOPIE KONFORM
De griffier van
de Rechtbank
sectie bestuursrecht
te 's-Hertogenbosch

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden: **08 MEI 2007**

05/06/2007 22:12 0736125379 MATON ADVOCATEN

MATON ADVOCATEN

RAAD VAN STATE	
3336	INGEKOMEN
B - 5 JUN 2007	
ZAAKNR. 200703875	
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Hoger beroep vreemdelingenzaken

Postbus 16113

2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Fax: (070) 365 13 80

's-Hertogenbosch, dinsdag 5 juni 2007

Inzake: / MvJ / Raad van State / beroep / regulier 3-jarenbeleid

Ons kenmerk: 7.05.GM.1804

IND nummer: 9901.27.2083

V nummer:

HOGER BEROEPSCHRIFT

Hoogedelgestreng Heer, Vrouwe,

Appellant, de heer geboren op van Sierraleonse nationaliteit, en in deze zaak vertegenwoordigd door, en domicilie kiezende bij, zijn gemachtigde mr. G.J.B.C. Maton, advocaat te 's-Hertogenbosch, kantoorhoudende aan het Julianaplein 3 te (5211 BA) 's-Hertogenbosch, die voorts verklaart tot het instellen van dit hoger beroep bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd en als zodanig voor hem zal optreden, geeft het navolgende te kennen:

Appellant komt in hoger beroep tegen de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te 's-Hertogenbosch, van 7 mei 2007, zaaknummer: AWB 06/50909, en verzonden op 8 mei 2007. Een afschrift van deze uitspraak wordt als productie 1 overgelegd.

vervaardt alleen opdrachten onder de uitdrukkelijke voorwaarde dat de aansprakelijkheid valt onder de verplichte beroepsaansprakelijkheidsverzekering

Aangesloten bij de Klachten- & Geschillenregeling Advocaten

MATON

A D V O C A T E N

Appellant kan zich niet verenigen met deze uitspraak van de rechtbank en komt daartegen bij Uw Afdeling in hoger beroep.

Ter onderbouwing van zijn hoger beroep voert appellant twee grieven aan tegen genoemde uitspraak:

GELET OP ARTIKEL 85 VAN DE VREEMDELINGENWET 2000

I. ALGEMENE INLEIDING

1. Appellant heeft op 27 januari 1999 een aanvraag ingediend tot toelating als vluchteling.
2. Bij besluit van 8 augustus 2000 heeft verweerder deze asielaanvraag afgewezen.
3. Bij brief van 23 augustus 2000 heeft appellant tegen deze afwijzing bezwaar aangetekend.
4. Bij besluit van 20 december 2001 is het bezwaarschrift ongegrond verklaard.
5. Bij brief van 4 maart 2002 heeft appellant een 'klacht' ingediend bij verweerder waarin hij aangeeft dat op dat moment meer dan drie jaren verstreken zijn zonder dat er een onherroepelijke beslissing op de aanvraag is genomen zodat appellant in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van het driejarenbeleid. Een afschrift van deze brief wordt als **productie 2** overgelegd.
6. Bij brief van 22 maart 2002 heeft verweerder de 'klacht' kennelijk ongegrond verklaard. Een afschrift van deze brief wordt als **productie 3** overgelegd.
7. Bij besluit van 12 mei 2004 heeft verweerder het besluit van 20 december 2001 ingetrokken. Een afschrift van dit besluit wordt als **productie 4** overgelegd.
8. Er is sprake van drie jaren niet onherroepelijk te hebben beslist.

MATON ADVOCATEN

II. RECHTSKADER

9. Ingevolge artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vreemdelingenwet 2000, is Onze Minister bevoegd om ambtshalve een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd regulier te verlenen.

10. Ingevolge artikel 3.6, aanhef en onder b, van het Vreemdelingenbesluit 2000, zoals die bepaling luidde tot 14 mei 2004, kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000, slechts ambtshalve worden verleend onder een beperking in verband houdend met het feit dat na drie jaren niet onherroepelijk is beslist op een asielaanvraag.

11. Ingevolge artikel II, eerste lid, van het Koninklijk Besluit van 10 september 2003, Staatsblad 2003, 364, geldt ten aanzien van de vreemdeling die vóór 1 januari 2003 voldeed aan de voorwaarden voor het verlenen van een verblijfsvergunning onder de beperking dat verband houdt met het feit dat na drie jaren niet onherroepelijk is beslist op een asielaanvraag, de artikelen 3.4, eerste lid, 3.6, 3.61, 3.71, tweede lid, en 3.77, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 van toepassing blijven zoals die luiden vóór 15 mei 2004.

12. Het relevante beleid met betrekking tot ambtshalve verlening van een verblijfsvergunning regulier is opgenomen in deel B van de Vreemdelingencirculaire 2000. De ambtshalve verlening van een verblijfsvergunning regulier op grond van het driejarenbeleid in de asielprocedure is thans geregeld in paragraaf B14/4 van de Vreemdelingencirculaire.

13. Het neergelegde driejarenbeleid wordt ook wel als recht in de zin van artikel 79 van de Wet op de rechterlijke organisatie aangemerkt. Vide HR 25 oktober 1996, AB 1997, 236 m.nt. ThGD. De Hoge Raad overwoog ten aanzien van het driejarenbeleid in rechtsoverweging 3.3.1. van zijn arrest het volgende:

“ Aldus is sprake van een door de Staatssecretaris binnen haar bestuursbevoegdheid vastgestelde en – gezien de vermelde publikatie in de Kamerstukken – behoorlijk bekendgemaakte regel omtrent de uitoefening van haar

MATON

ADVOCATEN

beleid, welke regel weliswaar niet kan gelden als algemeen verbindend voorschrift, omdat hij niet krachtens enig wetgevende bevoegdheid is gegeven, maar haar op grond van het vertrouwensbeginsel wel bindt en naar zijn inhoud en strekking zich ertoe leent jegens de betrokkenen als een rechtsregel te worden toegepast, zodat het hier gaat om een regel die als 'recht' in de zin van art. 99 lid 1 onder 2 RO moet worden aangemerkt.

Die regel is onder meer aan de orde gekomen in de uitspraak van de Afd. bestuursrechtspraak RvS van 20 mei 1996, NJB katem, p. 975, nr. 37, waarin hij nader onder woorden wordt gebracht. De regel komt er blijkens het antwoord op voormelde Kamervraag, mede in het licht van die uitspraak, op neer dat voor een geslaagd beroep op het driejarenbeleid ten minste is vereist:

- 1. dat ten minste drie jaren zijn verstreken na de datum van de aanvraag om toelating,*
- 2. dat de vreemdeling nog geen onherroepelijke beslissing op zijn aanvraag heeft ontvangen,*
- 3. dat de langdurige onzekerheid waarin de vreemdeling verkeert, voornamelijk of uitsluitend is terug te voeren op effecten van bestuurlijk beleid,*
- 4. dat de vreemdeling die met medeweten van de autoriteiten in Nederland verblijft de uitkomst van de procedure, dat wil zeggen de definitieve beslissing op de aanvraag om toelating, in Nederland mag afwachten en*
- 5. dat geen sprake is van contra-indicaties."*

III. EERSTE GRIEF

Onderdeel van de uitspraak van de rechtbank waarop appellant zich niet kan verenigen

Appellant kan zich niet verenigen met hetgeen de rechtbank in rechtsoverweging 10. van zijn uitspraak heeft overwogen, namelijk:

"De rechtbank acht dit beleid niet kennelijk onredelijk en is van oordeel dat verweerder dit in onderhavige zaak op juiste wijze heeft toegepast."

MATON

ADVOCATEN

Gronden waarop appellant zich niet met het genoemde onderdeel van de uitspraak van de rechtbank kan verenigen

14. Appellant stelt dat verweerder in de onderhavige zaak het driejarenbeleid niet op juiste wijze heeft toegepast.

15. Appellant heeft zijn asielaanvraag op 27 januari 1999 ingediend.

16. Uit paragraaf B14/4.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 blijkt thans het volgende:

"Met ingang van 1 januari 2003 is het driejarenbeleid afgeschaft, onder handhaving van het bestaande beleid als overgangsrecht voor aanvragen die op dat moment drie jaar oud waren. Een aanspraak op het driejarenbeleid ontstaat pas op het moment dat de driejarentermijn is vol gemaakt. Aanvragen, ontvangen op 1 januari 2000 of latere datum, komen dus niet op grond van het driejarenbeleid in aanmerking voor inwilliging. Voor aanvragen, ontvangen vóór 1 januari 2000, blijft het driejarenbeleid wel gelden met dien verstande dat na 1 januari 2003 geen relevante tijd meer wordt opgebouwd." (onderstreping dezes)

17. Hieruit volgt dat ten aanzien van appellant het driejarenbeleid onverkort geldt.

18. Bij brief van 4 maart 2002, productie 2, heeft appellant reeds aangegeven dat, aangezien appellant op 27 januari 1999 asiel heeft aangevraagd, op 4 maart 2002 in ieder geval méér dan drie jaren zijn verstreken zonder dat er een onherroepelijke beslissing op de aanvraag is genomen.

19. Bij besluit van 22 maart 2002 heeft verweerder appellant bericht dat hij gedurende de drie jaren periode rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8 van de Vreemdelingenwet 2000 moet hebben gehad, alvorens hij in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van het drie jaren beleid.

20. Nu verweerder bij besluit van 20 december 2001 besloten heeft om het bezwaarschrift

MATON

ADVOCATEN

van appellant van 23 augustus 2000 ongegrond te verklaren, is volgens verweerder niet voldaan aan het vereiste met betrekking tot het rechtmatig verblijf op grond van artikel 8 van de Vreemdelingenwet 2000.

21. Om deze reden is volgens verweerder geen beroep mogelijk op het driejarenbeleid van verweerder.

22. Echter, bij besluit van 12 mei 2004 heeft verweerder het besluit van 20 december 2001 ingetrokken, waardoor vanaf die datum met terugwerkende kracht is voldaan aan het vereiste tot rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8 van de Vreemdelingenwet 2000. Vide Uw uitspraak van 14 maart 2005, JV 2005, 183.

23. Appellant had op grond van het vertrouwensbeginsel erop mogen vertrouwen dat hem op grond van het driejarenbeleid van de Staatssecretaris een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd regulier zal worden verstrekt, te meer de asielaanvraag gedurende de periode van drie jaar nog steeds aan de orde is.

24. Appellant stelt voorts dat hem geen rechtsmiddel ten dienste stond om tegen het uitblijven van de ambtshalve beslissing tot toekenning van een verblijfsvergunning op grond van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vreemdelingenwet 2000, in verbinding met artikel 3.6 (oud) van het Vreemdelingenbesluit 2000, te protesteren, nu het uitblijven van een dergelijke beslissing niet ingevolge artikel 6:2, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht gelijk kan worden gesteld met een besluit.

25. Appellant ziet steun voor zijn stelling Uw uitspraken van 11 december 2003, JV 2004, 65, en 24 mei 2005, AB 2005, 260 m.nt. Sew.

26. Nu verweerder heeft nagelaten aan appellant een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd regulier op grond van het driejarenbeleid te verstrekken, en aldus in strijd met het driejarenbeleid heeft gehandeld, kan het besluit van verweerder van 20 september 2006 mitsdien niet in stand blijven.

IV. TWEEDE GRIEF

Onderdeel van de uitspraak van de rechtbank waarop appellant zich niet kan verenigen

Appellant kan zich niet verenigen met hetgeen de rechtbank in rechtsoverweging 15. van zijn uitspraak heeft overwogen, namelijk:

"Gelet op het voorgaande heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank op goede gronden aan eiser de contra-indicatie 'het verstrekken van onjuiste gegevens' tegengeworpen, zodat verweerder eiser op goede gronden de gevraagde verblijfsvergunning heeft onthouden." (onderstreping dezes)

Gronden waarop appellant zich niet met het genoemde onderdeel van de uitspraak van de rechtbank kan verenigen

27. Appellant stelt dat hij op grond van het driejarenbeleid in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd regulier.

28. Dat sprake is van een contra-indicatie, hetgeen door appellant wordt betwist, kan ingevolge het tijdsverloop (driejarenbeleid) niet aan de orde komen in het kader van de ambtshalve verlening van de verblijfsvergunning, doch zal dit eventueel zelfstandig aan de orde kunnen en moeten komen in het kader van de intrekking van een reeds verleende verblijfsvergunning.

29. Artikel 14, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vreemdelingenwet 2000 biedt de Staatssecretaris immers de bevoegdheid om een reeds verleende verblijfsvergunning voor bepaalde tijd regulier in te trekken. In dat kader dient de uitkomst van het taalonderzoek en de zijdens appellant in te stellen contra-expertise te worden afgewogen waarna het resultaat daarvan al dan niet leidt tot intrekking van de verblijfsvergunning.

30. Het driejarenbeleid van de Staatssecretaris verzet zich tegen het betrekken van de contra-

MATON ADVOCATEN

indicaties in het kader van de ambtshalve verlening van de verblijfsvergunning, aangezien de taalanalyses pas in augustus 2005 tot stand is gekomen, en derhalve na ruime overschrijding van de drie jaren periode als bedoeld in het driejarenbeleid.

31. Het besluit van verweerder van 20 september 2006 kan dan ook niet in stand blijven wegens strijd met het driejarenbeleid.

32. Appellant heeft procesbelang bij een mogelijk beslissing van Uw afdeling om de taalonderzoeken en de contra-expertise in het kader van de (eventuele) intrekking van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd regulier te laten plaatsvinden, en niet in het kader van deze procedure, aangezien hij daardoor nog steeds de beschikking heeft over alle mogelijke rechtsmiddelen: bezwaar, beroep en hoger beroep.

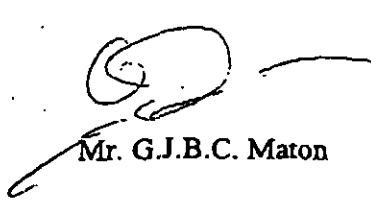
MATON ADVOCATEN

REDENEN WAAROM

appellant Uw Afdeling eerbiedig verzoekt om:

- a. zijn hoger beroep gegrond te verklaren;
- b. de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te 's-Hertogenbosch, van 7 mei 2007, zaaknummer: AWB 06/50909, te vernietigen;
- c. te beslissen hetgeen de rechtbank had behoren te doen;
- d. verweerder in de kosten van deze procedure te veroordelen, waaronder de eigen bijdrage in de kosten van de (gefinancierde) rechtsbijstand.

Gemachtigde,

Mr. G.J.B.C. Maton